

ВСЕ ПАК БЪЛГАРИТЕ НЕ УСПЯЛИ ДА

ЗАВЗЕМАТ ДВАТА ГЛАВНИ ЦЕНТРА НА РОМЕИТЕ: ЦАРИГРАД И СОЛУН защото както им липсвало флота те не биха могли да задържат толкова дълго напора на ИСЛЯМА към Европа както ром.империя.

Ала когато ромейската империя отново се засилва тъкмо тогава се повдига и съпротивителната сила на българо-славянската народност, чрез въвеждането на славянска писменост и независима църква.

На изток немците се връщат към старите си жилища, напуснати през време на странствуванията към изг и запад, там се срещат с славянския елемент. Особено им се противопоставят латинците чрез фанатичната си привързаност към своята езическа вяра. Но поради това те пак погинали защото единствената църквата можела да се противопостави на рицарските ордени които потискали полабските славяни.

Особено положение заемало МОРАВСКО. От времето на Лудвиг Благочестиви те били считани като засали от франкските царе/моравските князе/ и християнството било им дадено от Бавария. Рагислав и Святополк се мъчили да отхвърлят франкското иго и затова повикали от Византия двамата братя Константин и Методи, за да въведат славянското църковно служене.

Държането на двамата князе и двамата братя неясно.

Защо Константин, приятелят на Фотий, като знае стремежите на моравските князе да се освободят от франките, не кара мор.князе да се присъединят към визант. патриарх и да изгонят латинските духовници, като се обявят влизат в сферата на влияние на византийския патриарх. А той отива в Рим, при папата.

По-ясно е въздържаното държане на Методи, който имал в своята сфера на влияние и областта на Конел, янзая Влатки/Балатонското езеро/ влизало в зависимост от Баварския владетел и затова трябвало да се внимава откъм влиянието на остфранкския крал.

Обаче съвсем необяснимо е поведението на Святополк, който не последвал българския княз Богорис в създаването му с византийската църква, нито поискал съюз с българи и герци против франките, а напротив потиснал и изгонил славянските проповедници на слав. литургия и прогонил учениците на Методи и дал моравската църква на Методевия противник аламанеца Вихинг.

С това той разрушил жизненото цел на Константин и Методи и подпечатал зависимостта на моравско-панонската църква от римската-франкската.

/франко-римска/. Това означавало вече и политическа намеса на франките, спец. баварците, в моравските работи/чрез църковните/. Така, чрез несполучливата си църковна политика, въпреки сполучливите войни, Святополк се изложил на ненавистта на баварците и загубил независимостта